

stem, som sikrer, at midlerne bliver brugt på relevante projekter i virksomheder, hvor ledelsen og de ansatte samarbejder om at forebygge fysisk og psykisk nedslidning.

I 2007 har fonden 200 mio. kr. til sin rådighed. Aftalepartierne er blevet enige om, at der i 2007 skal bruges 123 mio. kr. til projekter, der forebygger nedslidende rutiner og arbejdsgange på offentlige og private virksomheder, at der i 2007 skal bruges 45 mio. kr. til projekter om genoptræning og rehabilitering af syge mennesker med handicap, så deres vej tilbage til arbejdsmarkedet lettes, og at der skal bruges 20 mio. kr. på initiativer vedrørende rygning, alkohol og fedme.

I 2008 og fremover har fonden 350 mio. kr. hvert år. Vi har endnu ikke taget stilling til fordelingen af disse midler. Det vil vi, som jeg nævnte tidligere, gøre hvert år på baggrund af aktuelle tal og vurdering af fremtidige behov.

Forebyggelsesfonden vil blive et meget vigtigt led i forebyggelse af fysisk og psykisk nedslidning på arbejdsmarkedet. Jeg er derfor meget glad for den opbakning, som et bredt flertal i Folketinget har givet til fondens etablering. Jeg er overbevist om, at den indsats, vi nu sætter i værk, vil få stor betydning i forhold til at reducere og forebygge nedslidningen på arbejdsmarkedet.

Formanden:

Tak til beskæftigelsesministeren. Så går vi til forhandling, og det er ordføreren for forespørgslerne, fru Anne Baastrup, der er den første.

Forhandling

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for ministerens redegørelse, og jeg vil da også gerne understrege, at det for SF er helt afgørende vigtigt, at vi får løst de kendte arbejdsmiljøproblemer, vi har. Den liste af brancher, som midlerne nu rettes mod, er jo også brancher, der er kendt for tidlig nedslidning og tidlig førtidspensionering, så derfor er det slet ikke en kritik af den prioritering, som man nu har lagt, på i hvert fald de første 123 mio. kr.

Men mit problem er, at der jo er nogle områder, som ministeren ikke har beskrevet. Der er problemer med de ikke kendte arbejdsmiljøproblemer, som ministeren ikke rigtig har budt ind på. En af grundene til, at jeg har den store bekymring, er selvfølgelig også, at jeg før valget i

2001 bemærkede den daværende leder af Venstres sekretariat og hans vrede over, at Arbejdstilsynet tillod sig at spørge ind til det psykiske arbejdsmiljø. Det er grundlaget for spørgsmålet: Har regeringen i virkeligheden en ambition om at gøre noget reelt ved det psykiske arbejdsmiljø?

Men jeg må indrømme, at jeg synes, at beskæftigelsesministeren er kommet på et bedre spor. For vi står nemlig foran et faktum: På de danske arbejdspladser er der store belastninger i det psykiske arbejdsmiljø. Der er mennesker, der går ned med flaget på grund af stress og på grund af mobning.

Forleden var jeg til en konference om stress. Det bør i den forbindelse måske bemærkes, at vi kun var to politikere, der deltog, en fra Socialdemokratiet og mig. Det er lidt bemærkelsesværdigt. Jeg er sikker på, at alle partier var blevet inviteret. Her fik vi slået fast, at stress var ved at blive et væsentligt folkesundhedsproblem. Men det blev også pointeret, at der ikke findes nogen samlet strategi for, hvordan man skal forebygge og behandle stress.

Kl. 10.20

De fleste stressindsatser udbydes af private konsulentfirmaer, og stress betragtes generelt som et individuelt problem, der skal løses individuelt. Det minder mig om de problemer og løsningsforslag, vi oprindeligt havde, for så vidt angår arbejdsmiljøbelastninger fra røg, støj og møg. Først efter flere års kampe blev disse problemer defineret som generelle og strukturelle og som problemer, der skulle løses på det overordnede plan via lovgivning, forbud mod bestemte stoffer, begrænsning af støjniveau og begrænsning af luftforurening.

Vi må gøre det samme med fremtidens arbejdsmiljøproblemer. Vi skal efter SF's opfattelse lave en national forebyggelsesstrategi, der reelt tager fat, før de moderne arbejdsmiljøproblemer bliver for overvældende. Og der var forebyggelsesfonden jo et ganske glimrende sted at starte.

Grundlæggende har jeg jo det problem, at jeg ikke stoler på, at regeringen overhovedet vil tage disse problemer alvorligt. Et eksempel herpå er, at man på arbejdsskadeklinikken i Hille-rød har sat et større projekt i gang om struktur-reformen og de konsekvenser, det får for det psykiske arbejdsmiljø. Man søgte penge i Beskæftigelsesministeriet og i Sundhedsministeriet, men ingen penge var der til dette projekt, og jeg spørger: Hvorfor?